

πάθεια ανεξήγητη.

Κ' έγελουσε με τόση καλωσύνη για την κακία μου. Σέ λίγες μέρες ήλθε το Πάσχα. Η «Πολιτισμός» ήλθαν να μ'αξ ιδούν μαζί με τον πατέρα τους και να μ'αξ πούν το «Φριςτός «Ανέστη». Η «ΟΛγα ανέθηκε πεταχτή τις σκάλες, ανέθηκε πρώτη-πρώτη. Με πέντε από επάνω σκαλοπάτι. Έκαμα να κρυφθώ, μα ζέ, ήτο πειά καιρός.

«Α! κύριε! Τώρα σ' έπιασα. Δέν μου φεύγεις, αν δέν σέ φιλήσω. Χριστός «Ανέστη».

Μου έπιασε σφιχτά με τά δυό της χέρια τό κεφάλι και μ' έφιλησε στό δυό μάγουλα. «Ένωισα τότε κάτι παράξενο μέσα μου. Τι ένωισα ούτ' έγω ζέρω σήμερα. Έκείνο που θυμούμαι μόνον, είνε ένα φρικτό πράγμα που με κάνει να τρέω άκόμα σήμερα. Κάτι τι σάν τη φοβερώτερη άμαρτία που έκαμα ώς τώρα. Κάτι είνε μέσα μου. Μήπως ήθελα να τό πω, μήπως ήθελα να τό σκεφθώ; Μήπως ήμπορεί κανείς να έμποδίση τη σκέψη που περνά ξαφνικά σάν άστραπή από τό μυαλό του; Δέν τό είπα πειά κανενός, μα τώρα θα σάς τό έξομολογήθω' περα σάν τόσα χρόνια από τότε.

«Η καυμένη ή γιαγιά! Τώρα θα ήμπορουσε ν' άναπαυθή...

Αυτή ήταν ό σκέφι που πέρασε από τό μικρό μου μυαλό. Τήν έδιωξα γρήγορα την κακή σκέφι από τό κεφάλι μου, έξήτησα συγγύρει από τό Θεό, μα μέσα στην ψυχή μου μου έμεινε άκόμη μια θαμπή ιδέα, πώς αν έβουρε ξαφνικά ή γιαγιά από τον κόσμο, δέν θα ήθελα να πάω μαζί της.

Τι ήθελα να συλλογισθώ τέτοιο πράγμα. Τό θράδυ μιά ζαλάδα της ήλθε της γιαγιάς μου.

«Γιαγιάκα μου, γιαγιάκα μου, μη φεύγεις... Έπεσα στό κρεβάτι και φώναξα πηγμένως στό δάκρυα. Σε θέλω, γιαγιάκα, σέ θέλω... Μη μ'αξ φεύγεις...

Η γιαγιά δέν άκουγε πειά. Είχε κλείσει τά μάτια της για πάντα. Μα στό πρόσωπό της, στό γλυκό της πρόσωπο είνε άπομεινεί ένα γαμόγελο, σάν νάλεγε:

«Μην κλαίς, παιδάκι μου. Έγω πάω ευχαριστημένη. Δέν σ' άφίω μονάχο στον κόσμο.

Πολύν καιρό έμεινα άπαρηγόρητος.

Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε και ζώ άκόμα χωρίς την καυμένη την γιαγιά. Και όμως, να με πιυτέμει, αν ή γιαγιά μου έπέθανε τρεις ήμέρες προητέρα, αν επέθανε άκόμα τό Μεγάλο Σάββατο, δέν θα ζούσα ούτε μια ώρα ύστερ άπ' αυτήν. Θα την άκολουθούσα στό μεγάλο ταξίδι, θα σώντας τό σάσανό της, όπως έθαστοόσα τό φουστάνι της όταν έζούσε και μούλεγε με τον γελαστό της θυμό:

«Καυμένο παιδί, όλο μες στό πόδια μου θρίσκαει. Θα σέ πατήσω καμιά ώρα...

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Κάθε δοκιμασία του ανθρώπου είνε κι' ένα θήμα προς τον Παράδεισο.

Η μεγάλη καρδιά είνε πηγή πικρίας και θλίψως. Να γιατί τόσο άνθρωποι είνε ευχαριστημένοι που έχουν μικρή καρδιά. Σ έλλεϋ

Τ' άσπρα μαλλιά μοιάζουν με τον άφρο που σκεπάζει την θάλασσα ύστερα από μια τρικυμία. Κάρμεν Σύλθα

Πιο εύκολο είνε να κάνης έναν μαρπό έξυπνο, παρά να τον πείσης ότι είνε μαρός. Ρομπινέ

Είνε εύκολότερο να μην κάνης ένα σφάλμα, παρά να τό διορθώσης. Ναπολέων

Έκείνος που δέν αγάπησε τους ανθρώπους πριν να τους γνωρίση, κινδυνεύει να μην τους αγάπηση ποτέ. Β. Ούγκώ

Ποτέ δέν όηήρε γυναίκα τόσο ένάρετη και άγία, ώστε να μην αιώθάθηκε τό γλυκό γαργάλισμα του θελκτικού πετραμού της άμαρτίας. Βολταίρος

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στην Ογγαρία ίσχυε, ως προχθές άκόμα, ένας Σύλλογος Γελώντων.

—Τά μέλη του, άνθροποι άνήκοντες σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, γιατί, διαγνώρι, φρονιμάρδες, υπαίτιδες ζήλ., συνήχοντο στη λέση του μ'αξ φορά της έβδομαία να γελώσαν με την καρδιά τους.

—Μά έκαναν τόσο όρνεο, ώστε οι περίοικοι παραπνεύθηκαν στις άρχές, ή όπως ανέθεσαν σ' έναν καθηγητή της Γαυτικής να μελετήσει αυτό τό φαινόμενο.

—Ο γ. καθηγητής άπεράνη ότι να μόν τό γέλιο είνε όφελίμο στην υγεία, άλλ' όταν γέλει κανείς άδύνατα και με τό τίποτε, μπορεί να πάθη...

—Κάι έτσι ή άστυνομία έζέισε τη λέση των Γελώντων, τά δέ μέλη της...κλάινε πειά άπαρηγόρητα !...

—Σ' ένα χωριό της Άγγλίας άτελείται έμφύλιος πόλεμος εξ αίτια των...γορειών !

—Τό χωριό αυτό είνε χωρισμένο με μία θαμναία τοποθεσία, άλλά είνε φτωχό και πολλοί κάτοικοι, για να ζήσουν, άπεράσαν να τρέφουν γορεινά.

—Οι άλλοι όμως χωριόκοι σηκώθηκαν στό πόδι, φονάζοντας τά τε γορεινοστάσια καταστρέφουν την ποιητική όμορφότητα του χωριού, που περιχύνουν τόσο από ξένα μέρη να τό ιδούν.

—Έτσι, οι κάτοικοι του χωριού αυτού είνε σήμερα χωρισμένοι σε δύο στρατόπεδα κι' ο Θεός ζέρει τι θ' άπογίνη με τον καιρό που άνοίαν.

—Όλη ή γή έχει 1.849.500.500 κατοίκους.

—Η Ερώτη 475.000.000, ή Άσία 1.013.000.000, ή Άρμζή 143.000.000, ή Βόρειος Άμερική 146.000.000, ή Νότιος Άμερική 64.000.000 και ή Όκεανία 8.500.000.

—Μεταξύ των συλλεθθέντων στη Γαλλία ως συνεχόχων του καταραστού Σταβίσκου, είνε κι' ένας Ρώσος έξοριστός, Σίμων Σιμόνοβιτς όνομαζόμενος.

—Ο Σίμων Σιμόνοβιτς είνε γυός του Άρον Σιμόνοβιτς, που γράμματος ιδιαίτερος γραμματέας του Ραστούνι και βοηθός σ' όλες τις βρομοδουλές του μυστηριώδους καλοήγρου.

—Ο πρίγκη Σίτος της Πάρμας έγραφε τελευταίως την ιστορία του ήγειμοκού οίκου της Πάρμας.

—Σχετικώς με την ιστορία αυτή, τό φιλολογικό κοινοτόμιο του Παρισιού άναφέρει τό εξής ανέκδοτο :

—Ο πατέρας του πρίγκητος Σίτου, ο Ροβέρτος της Πάρμας, του είνε μια μέρα :

«Κατά τον Μπριεντιέρ, ο καλύτερος τρόπος να μύη κανείς ένα παιδί, είνε να τό διδάξη. Έπειδή λοιπόν δέν ζέρεις την ιστορία του ήγειμοκού μας Οίκου της Πάρμας, γράψε την για να την μύης...».

—Κι' έτσι γράφτηκε ή «Ιστορία του Οίκου της Πάρμας» !...

—Στό Παρίσι άνοίξε μια έκδοσις έργων του μεγάλου Γάλλου σιτογράφου και ζωγράφου Ντωμέ, που έχει πεθάνει πρό σαράντα έτών.

—Ο Ντωμέ, όπως ο Βαττάο κι' άλλοι μεγάλοι καλλιτέχναι, πουλούσε φηνητότητα τις εικόνας του, δως δέν χάριζε, κι' έτσι έζησε και πέθανε άπαιτωχός.

—Τώρα οι πίνες του πουλούνται έκαστος 700.600 φράγκα και πλέον, τά δέ σάτσα του 100.000 και άνω.

—Άλλά μήπως κι' ο Μοντιλιάν δέν πέθανε σχεδόν από πείνα πρό ολίγων έτών, ενώ ή εικόνας του σήμερα πληρώνονται με έκαστομύρια ;

—Οι νάνοι της Ογγαρίας θα οργανώσουν προσεχώς συνέδριο στη Βουδαπέστη.

—Σκοπός του συνεδρίου αυτού θα είνε ή προετοιμασία ενός διεθνούς συνεδρίου νάνων.

—Στό διεθνές αυτό συνέδριο θ' αντιπροσωπευθούν οι νάνοι όλων των χωριών, όχι όμως και των βραχυόμοιων λαών.

—Πρόκειται δηλαδή περί νάνων που γεννιούνται από γονείς κανονικού άναστήματος και όχι περί νάνων εκ καταγωγής και φυλής, όπως οι Πυγμαίοι και άλλοι βραχυόμοιοι λαοί.

—Στά παλιά χρόνια οι νάνοι ήταν...περιζήτητοι, ίδιος αν συνέπιπτε νάνοι και καμπούρηδες, γιατί οι βασιλείς τους έπαίρναν για γελωτοποιούς (τρουνιζέδες).

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

—Καυμένο παιδί, όλο μες' στό πόδια μου βρίσκεσαι!... (Γελοιογραφία Γ. Γρηγόρη)